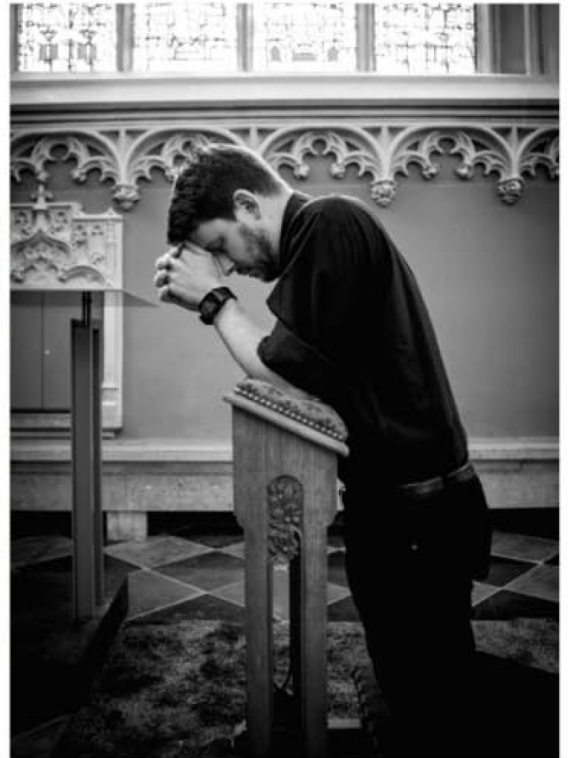
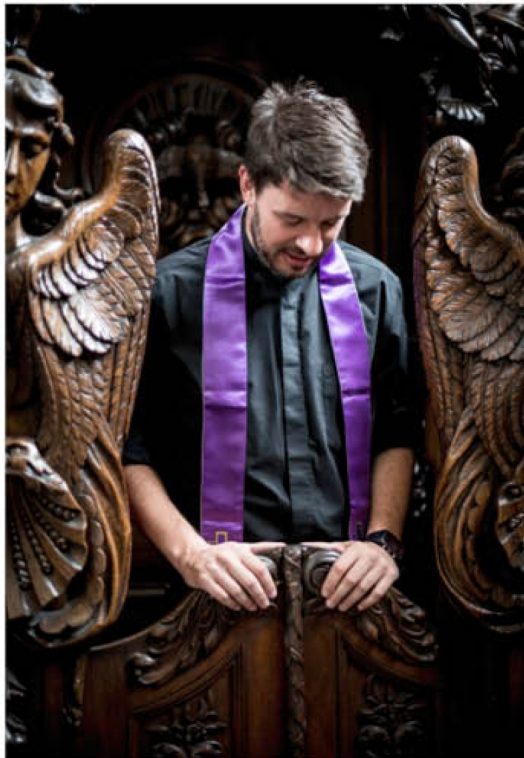

JONG *en zot van* GOD

JULIE EN SERVAAS
KOZEN VOL
OVERTUIGING
VOOR DE KERK

Geen evidente keuze vandaag de dag: als jongere kiezen voor een religieus leven. Zuster Julie en priester Servaas deden dat wél, en zijn daar nog elke dag dankbaar voor.

Servaas gaf zijn carrière op om priester te worden

Servaas (35): "Al tijdens mijn kinderjaren voelde ik een soort voorzichtige roeping. Mijn ouders hebben me gelovig opgevoed, en leerden me al op jonge leeftijd God en de kerk kennen. Na het middelbaar onderwijs ben ik wijsbegeerte gaan studeren, de richting waarmee een priesteropleiding doorgaans begint. Het boeide me enorm. Maar echt priester worden? Nee, dat zag ik niet zitten. Die stap leek me te groot. Toen ik een meisje leerde kennen, besloot ik het zelfs helemaal over een andere boeg te gooien. Ik wilde trouwen, een gezin, een carrière. Ik stopte met wijsbegeerte, schakelde over naar Toegepaste Economische Wetenschappen, en ging daarna aan de slag als strategisch adviseur. Tot na vier jaar de relatie stukliep. Toen ben ik heel diep beginnen nadenken. Waar was ik eigenlijk mee bezig? Wat wilde ik met mijn leven? Waarvoor wilde ik mij inzetten? Wat vond ik écht waardevol? Ik besepte dat het antwoord God en Zijn barmhartigheid was. Dat was het altijd al geweest. En dát wilde ik doorgeven aan de mensen. Ik voelde opnieuw dat verlangen uit mijn kindertijd. Die drang om te kiezen voor een leven ten dienste van God en mensen. Deze keer was mijn roeping té sterk, dit kon ik niet langer negeren. Ik besepte ineens voluit dat ik de stap zou moeten zetten om gelukkig te worden. Enkele weken later heb ik mij aangemeld in het seminarie. Mijn omgeving reageerde heel warm; mijn

"Ik heb er geen moeite mee om te leven zonder vrouw en kinderen. Ik heb gekozen voor iets groters"

ouders kenden mijn twijfels al langer, en mijn vrienden – van wie er velen ook gelovig zijn – vonden mijn beslissing best inspirerend. Door mijn keuze stonden ze zelf ook even stil bij hun leven. Vorig jaar ben ik aan de Gregoriaanse universiteit in Rome mijn licentie Theologie begonnen, en op 2 juli 2017 ben ik door kardinaal De Kesel tot priester gewijd. Ik ga nu nog één jaar studeren in Rome, daarna zal de kardinaal mij een zending geven. Dat kan

van alles zijn: een parochie, ziekenhuizen, het onderwijs...

Ik heb er alle vertrouwen in dat ik goed zal terechtkomen, en kijk er enorm naar uit om mijn leven als priester écht te kunnen aanvaarden. Voor mij is dat geen beroep, het is niet dat wij gaan 'werken' en dat de kerk onze 'werk-

gever' is. Het is een manier van leven, net zoals 'getrouwd zijn'. Als priester draag je zorg voor alle mensen die willen thuiskomen bij God. Net zoals vaders en moeders dat doen voor hun gezin. In die zin heb ik er ook geen moeite mee om te leven zonder een vrouw en kinderen. Ik kies voor iets groters, voor Gods familie. Ik heb geen spijt van die relatie. Alle ervaringen van vroeger maken me mee tot wie ik nu ben. Ik besepte dat mijn keuze niet vanzelfsprekend is. Ik heb me de voorbije jaren dan ook geregeld de vraag gesteld: is dit echt wat ik wil? Maar ik twijfel niet. Het antwoord komt recht uit mijn hart: ja, dit is het. Wat ik wil, is God tonen aan mensen, en mensen bij God brengen."

Jonge witte raven met een roeping

Julie trad op haar 24ste in bij de Zusters van Liefde in Kortemark

Julie (27): "Ik herinner me nog heel goed dat moment op het vliegtuig. Ik was op weg naar huis na een bedevaart in Rome. Ineens voelde ik diep in mezelf zo'n intens verlangen om zuster te worden. Om mijn leven te wijden aan God. Ik heb uit alle macht geprobeerd om het van me af te duwen; ik droomde van een groot gezin, ik ging graag op reis, ik hield van mijn job als verpleegkundige... Dat wilde ik allemaal niet opgeven. Maandenlang heb ik worsteld met de keuze.

Maar uiteindelijk bleek mijn geloof toch te sterk. Enkele maanden later schreef ik een brief naar Moeder Overste, en heb ik het mijn ouders verteld. Zij stonden meteen achter me. Ze zijn zelf ook gelovig, en ze begrepen dat ik hier gelukkig zou worden. Alle anderen heb ik ingelicht via Facebook. (lacht) Er werd massaal op gereageerd. 'Hoe kun je je talenten zo vergooien?' zei iemand. Alsof je als zuster niets anders doet dan zitten en bidden. Nog andere

vroegen om voor hen te bidden, als ik daar dan toch was. (lacht) Op 19 maart 2015 ben ik officieel ingetreden. Het was prachtig. Ik zat naast mijn ouders in de kerk. Op een bepaald moment werd ik naar voren geroepen voor de 'opname'. Toen ik weer ging zitten, mocht ik plaatsnemen tussen de zusters. Zo ga je bijna echt over van de ene familie naar de andere. Sindsdien is mijn leven compleet veranderd. Vroeger was ik met vanalles bezig; ik ging werken, deed boodschappen, ging op reis... Er bleef nauwelijks tijd over om te bidden. Nu kan ik me helemaal richten op de essentie. Ik bid ongeveer zes uur per dag, in eucharistievieringen en dankmissen samen met de andere zusters. Verder ben ik bezig met de kinderen: aan ons klooster is een internaat

verbonden, en daar help ik de meisjes met aankleden, ik breng hen naar school en haal hen 's avonds weer op. Daarnaast brengen we tijd door met onze studie of huishoudelijke taken, en natuurlijk is er ook ruimte voor ontspanning. Dan spelen we badminton, zitten we in de tuin, lezen we, spelen we kaart... Mijn familie zie ik nog vier keer per jaar; twee keer komen zij naar hier en twee keer ga ik naar huis. Tussendoor hebben we geen contact.

Natuurlijk kunnen we hier de telefoon gebruiken voor dringende zaken, maar zomaar eens bellen om bij te praten doen we in het klooster niet. Of ik hen niet mis? Nee, eigenlijk niet. De band met mijn ouders is net intenser geworden, omdat we zo genieten van die momenten samen. Ook zaken zoals jurkjes en make-up mis ik niet. Vroeger vond ik het wel leuk om daarmee bezig te zijn, maar achteraf gezien stond ik vooral heel vaak onzeker

voor de spiegel: is die rok niet te lomp, zijn die oorringen er niet over...? Allemaal om er bij te horen. Hier in onze besloten gemeenschap is dat allemaal overbodig. Wij zijn gewoon onszelf bij elkaar. We zien er ook hetzelfde uit. Ik draag op dit moment nog een witte sluier. Ik ben novice, wat betekent dat ik nog wordt aangesproken met mijn eigen naam. Volgend jaar mag ik mijn tijdelijke geloften afleggen. Vanaf dan zal ik worden aangesproken met 'zuster' en krijg ik de naam van een heilige. Nog eens drie jaar later zal ik mijn eeuwige geloften afleggen, en een zwarte kap dragen. Zo krijg je de tijd om je voor te bereiden op een diepe, innerlijke keuze. Al is dat voor mij eigenlijk niet nodig. Ik weet dat ik hier juist ben. Mijn hart is bij God, voor altijd."

"'Hoe kun je je talenten zo vergooien?' zei iemand nadat ik mijn intrede had aangekondigd. Alsof je als zuster niets anders doet dan zitten en bidden"

Tekst: Evelyn Roels • Foto's: Ann De Wulf